

Clypeus Theologiæ Thomisticæ

In Tres Partes Divisus, Et Quinque Voluminibus Comprehensus

Tractatus de erroribus Pelagianorum, de gratia, de iustificatione & merito,
de virtutibus theologicis & quatuor cardinalibus, ac de ineffabili mysterio
incarnationis

Gonet, Jean-Baptiste

Coloniae Agrippinae, 1671

§. III. Corollarium notatu dignum

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77177](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77177)

Sancti, & similiter ad causandam gratiam in Angelis & primis parentibus; quia tamen Christus Dominus de facto non ordinavit propria merita ex gratia procedentia ad tales effectus, de facto non se extendit ad illos.

28 **Objicies** sexto: Gratia in esse gratiæ reddit hominem acceptum ad gloriam: Sed gratia habitualis Christi non reddit illum acceptum ad gloriam infinitam; Ergo non est infinita in ratione gratiæ.

29 **Respondeo** primò, acceptionem ad gloriam per modum hereditatis, præstati à gratia habituali, prout qualitas physica est, subindeque gloriam, ut hereditatem, debere commensurari cum physica entitate illius, posse tamen dari alteram acceptionem ad gloriam per modum præmii & coronæ, quæ actibus meritoris correspondet; & istam reddere Christum acceptum ad gloriam infinitam, cum in actibus meritoris Christi, quantum est de se, condignitas infinitæ gloriæ detur.

30 **Secundò** responderi potest cum Joanne à S. Thoma, concessa absolute Majori, negando Minorem: sicut enim gratia Christi, ut conjuncta Verbo, est infinita moraliter, ita dat acceptionem ad gloriam infinitam, nõ quidem physice & intensive, sed moraliter & appretiative; quia etiã ipsa gloria Christi habet infinitum valorem & æstimabilitatem ex conjunctione ad Verbum, & ex eo quod actibus meritoris Christi, qui in genere moris sunt valoris infiniti, correspondet.

31 **Objicies** septimò: D. Thomas hic art. 11. docet gratiam Christi posse dici infinitam, sicut lux Solis infinita dicitur: Sed lux Solis non est infinita simpliciter in ratione lucis, aliàs omnem lucis perfectionem contineret: Ergo pariter gratia habitualis Christi non est infinita simpliciter in ratione gratiæ, vel in esse moris.

32 **Respondeo** illam similitudinem D. Thomæ non tenere in omnibus, sed in hoc quod sicut lux Solis non determinatur ad hunc vel illum effectum in particulari, sed generaliter se extendit ad omnes effectus lucis; ita gratia Christi generaliter se extendit ad omnes effectus possibiles gratiæ, ut supra dictum est. Differentia tamen est inter gratiam Christi, & lucem Solis, quoad hoc quod lux Solis habet solum esse physicum, nec participat aliquam dignitatem moralem ex subiecto in quo est: At verò gratia Christi non solum habet esse physicum, ratione cujus est finita in genere physico; sed etiam participat dignitatem quandam moralem ex supposito divino in quo est, & quia hæc dignitas est simpliciter infinita, gratia Christi in esse gratiæ, vel in esse moris spectata, dicenda est simpliciter infinita; lux autem Solis non est dicenda simpliciter infinita, sed tantum cum addito, vel secundum quid.

§. III.

Corollarium notatu dignum.

33 **Ex** dictis inferes, quod si non repugnaret qualitas infinitæ intentionis in actu, gratia Christi hanc infinitatem habuisset.

Probatur primò hoc corollarium: Si Christus suis meritis affectus fuisset gratiam, foretque possibilis infinita intensio illius, eam suis meritis obtinisset; nam illius merita, cum essent valoris infiniti, ad gratiam infinitè intentam haberent condignitatem, & aliàs absque fundamento fo-

lido pactum ex parte Dei, & ordinatio ex parte Christi ad illam promerendam negarentur: Ergo licet Christus absque meritis gratiam obtinuerit, si tamen foret possibilis infinita intensio gratiæ, de facto fuisset ei infusa. Patet Consequentia aliàs melius fuisset Christo gratiam per meritum quam sine meritis obtinere, & isto excellentiori causa fuisset privatus, quod asserendum non est. Probatur secundo: Gratia infinitè intentata humanitatem Christi, ob illius conjunctionem cum Verbo, deceret, cum sit dispositio illam comitans, ut disp. 10. ostensum est: Ergo si illa esset possibilis, de facto fuisset humanitati Christi collata.

Confirmatur: Deus taliter erga Christum gessit, ut omnia dona unioni hypostaticæ & rationi beatificæ non repugnantia ipsi concederet, & hoc ob dignitatem Verbi terminantis humanitatem: Sed gratia infinitè intentata, nec unioni beatificæ, nec unioni hypostaticæ repugnat, nõ istam maxime deceret: Ergo si gratia infinitè intentata esset possibilis, de facto fuisset humanitati Christi concessa, ob dignitatem Verbi terminantis humanitatem. Sicut etiam si possibile esset omnium possibilibus cognitio, de facto Christus omnia possibilia cognosceret; quomodo omnium possibilibus cognitio humanitatem Christi deceret, ob dignitatem Verbi terminantis.

Dices: Gratia infinitè intentata ad finem redemptionis necessaria non est, utpote cum non excludatur, sed ex gratia unionis infinitas meritoria satisfactoria in operationibus Christi sumatur: Ergo cum gratia non minus abhorreat à superfluitate quam natura, etsi gratia infinitè intentata foret possibilis, non fuisset tamen humanitati Christi collata.

Sed contra: Infusio gratiæ habitualis in primo instanti conceptionis, ad finem redemptionis non fuit necessaria, & tamen quia humanitatem Christi ob dignitatem Verbi decebat, Theologi fatentur eam ab initio cōceptionis habuisse: Ergo similiter, quamvis gratia infinitè intentata ad finem redemptionis necessaria non esset, quia tamen humanitatem Christi, ob dignitatem Verbi, deceret, si fuisset possibilis, de facto humanitati Christi concessa fuisset. Addo, quod si hæc instantia valeret, sequeretur non fuisse infusam Christo gratiam habitualement, illa enim ad finem redemptionis non erat necessaria simpliciter, cum non ex illa, sed ex gratia unionis, seu infinita dignitate personæ divinæ, infinitas meritoria & satisfactoria in operationibus Christi sumatur.

ARTICULUS II.

Utrum in Christo sit gratiæ plenitudo, subindeque gratia tam intensa, ut omnem gratiam Angelorum & hominum celsè & tunc sumptam excedat?

§. I.

Quibusdam præmissis, prima difficultas resolvitur.

Suppono primò ex D. Thoma hic art. 9. duplicem posse dari gratiæ plenitudinem: alteram intensivam, quæ sumitur ex intentione illius in anima; alteram extensivam, quæ est ex virtute